

УКРАЇНСЬКІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ У РІЗНІ ЧАСИ

Єфремова А. С.

Науковий керівник – ст. викладач Сергієва А. В.

Харківський національний університет радіоелектроніки
(61166, Харків, пр. Науки, 14, каф. українознавства, тел. (057) 702-14-98)

The title of the article is “Ukrainian external political relations”. The article provides the reader with some material on past political victories and failures of Ukraine. It is spoken in detail the period of adaptation of Ukraine. The text gives valuable information on reasons for Ukraine’s refusal of nuclear weapons.

У соціально-політичному житті суспільства значне місце посідають міжнародні відносини держав світової спільноти. Під час поширення технологій та глобалізації інтернету дуже важливо мати чіткий курс напрямку руху у соціальному і політичному житті, бо саме в час швидкісного поширення інформації ми маємо вчитися на минулих помилках та помилках інших. Зовнішньополітичний курс будь-якої держави - є продовженням її внутрішньої політики та відображує характер державного та суспільного устрою.

Перші зовнішньополітичні кроки України (1991-1994 рр.)

У перші роки після оголошення незалежності України перед керівництвом нової держави постали наступні питання: зміна бачення власного реального місця в міжнародному середовищі; постійне врахування динаміки змін ситуації на світовій арені та пристосування до їх наслідків; надання іншим державам світу адекватної інформації про Україну з метою забезпечення зміни ставлення до неї з боку світової спільноти.

Від дня проголошення суверенності України почався шлях її міжнародного визнання. Спершу, 2 грудня Україну визнали Польща та Канада, 5 грудня - Росія та Болгарія. І вже протягом першого місяця Україну визнали повноправним суб’єктом міжнародних відносин 68 держав світу. Разом з цим Україна розпочала своє зовнішньополітичне життя: 7-8 грудня 1991 ввійшла в Співдружність Незалежних Держав (СНД); 30 січня 1992 приєдналася до наради з безпеки та співробітництва в Європі; 10 березня 1992 приєдналася до роботи Ради Північно-Атлантичного співробітництва; 3 серпня 1992 - підписання Дагомиської угоди щодо формування на базі Чорноморського флоту СРСР Військово-Морських Сил України та Чорноморського флоту РФ; 17 вересня 1992 Україна приєдналася до Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів (1978 р.).

Вже на кінець 1993 р. Україну визнали 149 країн. Проблеми зовнішньої політики України на етапу адаптації: Україна занадто

«романтизувала» очікуванню широку допомогу Заходу; нереалістичні сподівання на створення Балто-Чорноморської співдружності; брак чіткої європейської самоідентифікації; відсутність системності й узгодженості дій усіх гілок влади; тактичні та стратегічні прорахунки.

Ядерне питання України
Причини відмови України від ядерної зброї:

1. Технічний стан ядерної зброї;
2. Коштовне обслуговування;
3. Тактична зброя;
4. Дипломатична ізоляція.

ДНЯЗ. Наслідки для України та світу:

1. Ядерне роззброєння не гарантувало світової безпеки;
2. Розширення неофіційного «ядерного клубу»;
3. Агресія Росії, конфлікт на сході України.

У грудні 1993 р. розпочалися переговори щодо Тристоронньої заяви (Україна, Росія, США). 30 вересня 1994 р. Леонід Кучма надіслав листи «з пропозиціями щодо укладення багатостороннього Меморандуму». 7-9 листопада 1994 р. було отримано офіційні підтвердження. 5 грудня 1994 р. був підписан Будапештський меморандум.

Декларація про державний суверенітет України.

У Декларації Україна проголошувалася суб'єктом міжнародного права та рівноправним учасником міжнародних відносин. Декларація на початковому етапі розвитку стала основою для Конституції, законів України і визначала позицію республіки в укладанні міжнародних угод.

Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» (20 липня 2010 р.) Зовнішня політика ґрунтується на таких принципах:

Суверенна рівність держав. Утримання від загрози силою або її застосування проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої іноземної держави. Повага до територіальної цілісності іноземних держав та непорушності державних кордонів. Вирішення міжнародних спорів мирними засобами. Повага до прав людини та її основоположних свобод. Невтручання у внутрішні справи держав; Взаємовигідне співробітництво між державами. Сумлінне виконання взятих на себе міжнародних зобов'язань. Пріоритет загально визнаних норм і принципів міжнародного права перед нормами і принципами національного права.